

Moviment Parroquial

d'ajudant de cuina amb els oficials. Però tot i així, recordo que una bala m'atravessà la roba sense ferir-me.

Què en recorda de la vida parroquial?

Vaig fer la Comunió Solemne als 12 anys. El diumenge a Palol hi havia una missa a les 7 del matí i una altra a les 9. Es vivia molt un "viacrucis" que es feia a la tarda dels diumenges de quaresma. Els dissabtes del mes de maig les pabordesses engalanaven l'església amb flors i tritlejaven amb les campanes...

Com és que es feu jesuïta?

Tenia un jesuïta molt amic meu. Els milicians l'agafaren amb dos altres jesuïtes i un sacerdot per afusellar-los al cementiri de Celrà. Pocs dies després, el que havia disparat, passant en cotxe per Celrà xocà contra un arbre de la carretera i fou ingressat greu a l'hospital. Allà comentà que s'accentà per distreure's mirant el lloc on havia comés els assassinats i com encara recordava les últimes paraules d'un jesuïta (l'amic meu): "mateu-me a mi però deixeu anar els meus companys!" Jo recordava que aquest jesuïta un dia m'havia dit, fent referència a Jesús a l'hort de Getsemaní: "els deixebles dormien i els perseguidors no. Enric, vols dir que tu no tens vocació per la vida religiosa?" Aquesta persona m'ajudà a concretar la meua vocació.

A la meua mare li dolia que marxés de casa però vaig decidir-me per anar a trobar el superior dels jesuïtes de

Els tres germans de l'Enric amb ell i els pares.

Girona i demanar-li que m'acceptés. Em digué: "No t'ho aconsello, ets gran i és molt difícil". Fou tot una prova. Però als 42 anys vaig anar a veure el pare Palau i acceptà la meua proposta.

Quin ha estat el seu recorregut?

Primer 6 anys a Veruela (Saragossa) on vaig fer de cuiner per 150 persones. Després 24 anys a Gandia en una casa de formació de jesuïtes joves on també vaig portar la cuina. Fins fa un any i mig estava a Cantareria de València on ens cuidàvem de la parròquia i un col·legi parroquial. Aquí hi feia de sagristà. Ara visc a les Escoles de Sant Josep de València. Penso demanar que em traslladin a Sant Cugat del Vallès ja que tenen una bona infermeria i alhora poder passar els darrers anys de la meua vida a prop de la família.

Com veu el nostre món d'avui?

De gent bona n'hi ha per tot arreu. El que passa és que la persona bona és discreta i no es fa veure. La meua experiència em fa dir que quan l'home s'aparta de Déu es rebaixa al nivell de les bestioles.

Com utilitza el temps quan passa uns dies aquí a La Creueta?

Estar amb la família especialment amb els meus germans, en "Miliu" i la Conxita. Després em dedico a passejar i a pregar.

Les seves respostes, Germà Enric, han estat un botó de mostra d'una llarga vida plena de discreció, servei, coherència i riquesa interior. Estem convençuts que per aquests mons de Déu esteu deixant molt alt el nom de Palol i La Creueta. Estigueu convençut que la vostra aportació al Celrà ha caigut en terra bona i donarà el seu fruit. Gràcies!

L'Enric amb una neboda a Sant Cugat.

MOSSÈN JOSEP PERICH I SERRA